

— atzīt, ka 2010. gada 26. jūlija Padomes Lēmuma 201/413/KĀDP⁽¹⁾ 12. pants un 2012. gada 23. marta Padomes Regulas Nr. 267/2012⁽²⁾ 35. pants nav piemērojams prasītājam;

— piespriest Padomei atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza deviņus pamatus.

1) Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka Tiesai ir kompetence pārskatīt gan Padomes Lēmuma 2010/644/KĀDP pielikuma B sadaļas 21. punktu, gan Padomes Regulas (ES) Nr. 961/2010 VIII pielikuma B sadaļas 21. punktu, kā arī 2010. gada 28. oktobra lēmumu un to saderīgumu ar vispārējiem Eiropas tiesību principiem.

2) Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka konkrētais iemesls *Moallem* iekļaušanai sarakstā ir nepareizs un ka nav izpildītas Padomes Lēmuma 2010/413/KĀDP (kurā vēlāk tika izdarīti grozījumi ar Padomes 2012. gada 23. janvāra Lēmuma 2012/35/KĀDP 1. panta 7. punktu un Padomes 2012. gada 21. decembra Lēmuma 2012/829/KĀDP 1. panta 2. punktu) 20. panta 1. punkta un Padomes Regulas (ES) Nr. 267/2012 (kurā vēlāk tika izdarīti grozījumi ar Padomes 2012. gada 21. decembra Regulas Nr. 1263/2012 1. pantu 11. punktu) 23. panta 2. punkta prasības.

3) Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka Padomes 2012. gada 21. decembra Lēmums 2012/829/KĀDP un Padomes 2012. gada 21. decembra Īstenošanas regula (ES) Nr. 1264/2012 nav pietiekami pamatoti. Ar tiem tiekot pārkāptas *Moallem* tiesības uz aizstāvību un tiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu, jo Padome nekad neesot atbildējusi uz *Moallem* 2013. gada 6. februāra vēstuli un *Moallem* neesot tikusi piešķirta pieeja Padomes lietas materiāliem.

4) Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka Padome ir pārkāpusi Padomes Lēmuma 2010/413/KĀDP 24. pantu 3. un 4. punktu un Padomes Regulas Nr. 267/2012 46. panta 3. un 4. punktu. Padomes Lēmuma 2010/413/KĀDP 24. pantu 3. punktā un Padomes Regulas (ES) Nr. 267/2012 46. panta 3. punktā ir prasīts, lai Padome paziņotu savu lēmumu, ieskaitot pamatojumu iekļaušanai sarakstā, un Padomes Lēmuma 201/413/KĀDP 24. panta 4. punktā un Regulas (ES) Nr. 267/2012 46. panta 4. punktā ir paredzēta lēmuma pārskatīšana, ja ir iesniegti apsvērumi.

5) Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka Padome, izvērtējot *Moallem* situāciju, ir pārkāpusi labas pārvaldības principu.

6) Ar sesto pamatu tiek apgalvots, ka Padome, izvērtējot *Moallem* situāciju, ir pārkāpusi tiesiskās paļāvības principu.

7) Ar septīto pamatu tiek apgalvots, ka Padomes Lēmuma 2010/413/KĀDP 12. pants un Padomes 2012. gada 23. marta Regulas (ES) Nr. 267/2012 35. pants nebūtu jāpiemēro *Moallem*, ciktāl ar tiem tiekot pārkāpts samērīguma princips, kas paredzēts Līguma par Eiropas Savienību (LES) 5. panta 4. punktā.

8) Ar astoto pamatu tiek apgalvots, ka ar Padomes Regulu (ES) Nr. 267/2012, kas vēlāk tikusi grozīta un uz kuras pamata tika pieņemts apstrīdētais Padomes 2012. gada 21. decembra Īstenošanas Regulas (ES) Nr. 1264/2012 pielikums, tiek pārkāpts LESD 215. panta 2. un 3. punkts kā tās juridiskais pamats, kā arī LES 40. pants.

9) Ar devīto pamatu tiek apgalvots, ka Padomes Lēmums 201/413/KĀDP un Padomes Regula (ES) Nr. 267/2012 ir pieņemta, pārkāpjot vienlīdzīgas attieksmes un nediskriminācijas principu.

⁽¹⁾ Padomes 2010. gada 26. jūlija Lēmums 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Kopējo nostāju 2007/140/KĀDP (OV L 195, 39. lpp.).

⁽²⁾ Padomes 2012. gada 23. marta Regula (ES) Nr. 267/2012 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu un Regulas (ES) Nr. 961/2010 atcelšanu (OV L 88, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2013. gada 3. aprīlī — PP Nature-Balance Lizenz/Komisija

(Lieta T-189/13)

(2013/C 164/36)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: PP Nature-Balance Lizenz GmbH (Hamburga, Vācija)
(pārstāvis –M. Ambrosius, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

— atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 21. janvāra izpildes lēmumu C(2013) 369, galīgā redakcija, par tirdzniecības atļaujām cilvēkiem paredzētām zālēm, kuru sastāvā ir aktīva viela "tolperizons", atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/83/EK 31. pantam;

pakārtoti, atcelt Komisijas 2013. gada 21. janvāra izpildes lēmumu C(2013) 369, galīgā redakcija, ciktāl ar to dalībvalstīm ir uzlikts pienākums svītrot tolperizona tirdzniecības atļaujās ierakstu “sāpīgs muskuļu sasprindzinājums, it īpaši mugurkaula un proksimālu locītavu saslimšanu dēļ” un atbilstoši pielāgot šīs atļaujas;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza trīs pamatus.

- 1) Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, kas ir pārkāpts Direktīvas 2001/83/EK ⁽¹⁾ 116. pants.

Šajā saistībā tostarp tiek apgalvots, ka apstrīdētais lēmums ir balstīts uz kļūdainu neesošas terapeitiskās iedarbības kritērija novērtējumu. Prasītāja no tā secina, ka, novērtējot mutē disperģējama tolperizona lietošanas radīto ieguvumu un risku attiecības, tika izmantoti nepareizi kritēriji.

- 2) Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts Direktīvas 2001/83/EK 10.a pants un I pielikums:

Prasītāja šajā saistībā apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā, izvērtējot iedarbību, drošību, kā arī lietošanas radīto ieguvumu un risku attiecības, netika izmantoti kritēriji, kas paredzēti Direktīvas 2001/83/EK 10.a pantā un I pielikumā. Tāpat prasītāja uzskata, ka apstrīdētais lēmums ir balstīts uz kļūdainu novērtēšanas kritēriju piemērošanu.

- 3) Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts samērīguma princips, kā arī Direktīvas 2001/83/EK 22.a panta 1. punkta b) apakšpunkts:

Trešā pamata ietvaros prasītāja apgalvo, ka tā vietā, lai ar tūlītēju iedarbību mainītu attiecīgās atļaujas, kā mazāk ierobežojošs pasākums būtu jāveic pētījumi par iedarbību Direktīvas 2001/83/EK 22.a panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē. Prasītāja apgalvo, ka Komisija šo iespēju nav pietiekami izvērtējusi un ka EZA Cilvēkiem paredzēto zāļu zinātniskā komiteja šo iespēju ir liegusi juridiski nepamatotu iemeslu dēļ.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 6. novembra Direktīva 2001/83/EK par Kopienas kodeksu, kas attiecas uz cilvēkiem paredzētām zālēm (OV L 311, 67. lpp.).

Prasība, kas celta 2013. gada 12. aprīlī — Rubinum/Komisija

(Lieta T-201/13)

(2013/C 164/37)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Rubinum, SA (Rubí, Spānija) (pārstāvji — C. Bittner un P.-C. Scheel, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

— atcelt Komisijas Īstenošanas regulu (ES) Nr. 288/2013;

— piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza šādus pamatus.

- 1) Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts Regulas (EK) Nr. 1831/2003 ⁽¹⁾ 13. panta 2. punkts.

Šajā saistībā prasītāja apgalvo, ka apstrīdētā regula it īpaši ir balstīta uz Regulas Nr. 1831/2003 13. panta 2. punktu un ka šīs regulas nosacījumi šajā lietā nav izpildīti. Tā it īpaši norāda, ka apstrīdētā regula ir balstīta tikai uz pieņēmumiem un ka faktiski nav konkrēti konstatēti nedz minētā preparāta rezistence pret antibiotikām, nedz toksīnu produkcija.

- 2) Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts Regulas Nr. 1831/2003 9. panta 1. punkts.

Šajā ziņā prasītāja apgalvo, ka Komisijai bija jālemj par saskaņā ar Regulas Nr. 1831/2003 10. panta 2. punktu, ko lasa kopā ar tās 7. pantu, iesniegto pieteikumu atbilstoši šīs pašas regulas 9. panta 1. punktam.

- 3) Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts Regulas Nr. 1831/2003 5. panta 2. punkts.